Ernest Baert: A törzsiség újbóli megjelenése Európában

2013 január 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A jöv?beni történészek 2006-ot úgy fogják feljegyezni, hogy ez volt az az év, amikor Európában a muszlimok jelent?s választási tényez?vé váltak.

A demográfusok ezt régóta jósolták, ennek ellenére a multikulturalizmus bajnokai meglep?dtek, hogy a muszlimok els?sorban a jelölt etnikumát nézik: a muszlim szavazók a muszlim jelöltekre szavaznak, még akkor is, ha a jelölteket a pártjuk egy olyan körzetben indította, ahol gyakorlatilag semmi esélye sem volt a gy?zelemre.

Ez azt jelenti, hogy a muszlim jelölteket a "bennszülött" politikusok hátrányára választották meg. A pártvezet?k, akik hozzászoktak, hogy a kedvenceiket ott indítsák ahol jó eséllyel fognak nyerni, meglep?dve tapasztalták, hogy a törökök csak a török jelöltekre szavaztak, és a marokkóiak pedig csak a marokkóiakra. Ez a jelenség belülr?l emészti fel azokat a pártokat, akik muszlim jelölteket indítanak. Ez azzal a veszéllyel jár, hogy a radikális mohamedánok le fogják nyúlni a pártot. A belga és holland szocialista pártokban most pontosan ez történik.

Bizonyos szemszögb?l nézve ez azt jelenti, hogy a törzsiség megint felüti a fejét Európában. Nyugat-Európában több évszázadra volt arra szükség, hogy a törzseket és a klánokat lecserélje a nemzetállam, ami azt jelentette, hogy az emberek a család és a helyi barátok után a nemzettel azonosították magukat. Ez a változás azért következhetett be, mivel az er?s központosított állam képes volt átvenni a klánoktól az emberek védelmét. Viszont az Egyháznak még az államnál is nagyobb szerepe volt a törzseken alapuló társadalom elt?nésében. A középkorban Nyugat-Európa abban az egyedülálló helyzetben volt, hogy az Egyház - az Iszlámmal ellentétben - keményen ellenezte a vérrokonok közötti házasodást és azon a véleményen volt, hogy a házasságnak csakis a házasulandók szándékán kell múlni (consensual marriage). Az évszázadok során az Egyház egyre jobban tiltotta még a távoli vérrokonok között is a házasságot, még olyan távoli rokonok között is, ahol genetikai tekintetben ez már nem jelentett problémát.

A feltételezések szerint az Egyház a középkorban ezzel az arisztokrata és királyi elit rétegeket akarta gyengíteni, akik gyakran házasodtak maguk között. Az Egyház és a világi vezet?k közötti hatalmi harcban az egyház többek között ezzel akarta gyengíteni az elitek klánszer? szerkezetét. Ezenkívül az Egyház, a házasulandók szándékán múló házasságnak a doktrínájával, tovább gyengítette a távoli rokoni szálakat, és el?térbe helyezte az individualizmus eszméjét. Például a középkorban Franciaországban ritkán fordult el?, hogy az arisztokraták egy

negyed vagy ötödfokú unokatestvérnél közelebbi rokonnal házasodjanak. Ezzel szemben Irakban és Szaúd Arábiában még ma is a házasságok több mint fele az unokatestvérek között történik meg. Európában évszázadokon keresztül az egyház volt a moralitás dönt?bírója, tehát ezek a szabályok óriási hatással voltak a nyugati társadalom szerkezetére nézve.

Ez nemcsak azzal az eredménnyel járt, hogy a törzsek és a klánok elt?ntek, hanem azzal is, hogy egy bizalmi szerkezet (trust profile) létrejött, ami azt jelentette, hogy Európában az egyes országok polgárai a közvetlen családjukat leszámítva egyenl?en megbíztak a honfitársaikban. Ez nemcsak a meritokráciának és a sikeres kapitalista társadalomnak volt az el?feltétele, hanem a demokráciának is. Az ilyen társadalmakat rendszerint "magas bizalommal járó társadalomnak" (high-trust society) nevezik (habár ez csak a külvilág felé mutatott bizalomszintre utal, mivel belül a bizalom viszonylag kevesebb).

Miért számít a bizalom? A mai nyugati társadalmak összeomlanának, ha nem bíznánk a hatóságokban, mint pl. a bíróságokban, rend?rségben, az adóellen?rökben, ha attól félnénk, hogy a döntéseiket nem a törvények alapján hoznák meg, hanem a rokonságuk érdekeinek a figyelembevételével. Nem invesztálnánk vagy dolgoznánk olyan vállalatoknak, amelyek az el?léptetéseket a rokonság, és nem a képességek alapján döntenék el. Nem küldenénk el a gyermekeinket iskolába ha nem egyenl?en kezelnék ?ket, ha tudnánk, hogy a tanárok gyermekei egyenl?bbek. Az adóinkat (vonakodva) fizetnénk, és abban reménykednénk, hogy a majdani nyugdíjakat majd tisztességesen fogják elosztani. Egy autóbaleset után nem cserélnénk ki szenvtelenül az adatainkat a másik féllel. A dolgokhoz való hozzáállásainkban megpróbálunk annyira tárgyilagosak lenni amennyire csak tudunk, mivel ugyanezt várjuk el másoktól is. Röviden mondva, úgy kezelünk másokat, ahogy mi is elvárjuk, hogy minket kezeljenek. Ez a kölcsönös bizalom miatt a dolgok viszonylag civilizáltan, tisztességesen és rendben zajlanak le.

A muszlim világban és Afrikában ez nem így megy, mivel ott nem léteznek a hagyományos nemzetállamok, amik megvédenék az egyéni polgárt. Ezekben a társadalmakban az egyénnek nincs más választása, minthogy a klánra támaszkodjon a védelem terén. Az Iszlám esetében a klán/törzs fölött létezik egy még magasabb bizalmi réteg, az Umma, ami a világ összes mohamedánjának a közössége. Az Iszlám (a jelenlegi nyugati értékrend szerint) rendkívüli h?séget követel meg a hív?kt?l az Ummához és emiatt a muzulmánok a bizalomnak egy egyedülálló szerkezetével rendelkeznek: az egyén viszonylag lényegtelen a klánhoz vagy a hív?k közösségéhez képest, a családban vagy a klánban nagyon nagy a bizalom, az adott ország többi állampolgárában nagyon kevés a bizalom, míg a többi muszlimban, bárhol is legyenek a világon, viszonylag magas a bizalom mértéke. Ez az utóbbi megmagyarázza, hogy a Dzsihád, vagyis az iszlám hódítás, miért volt olyan sikeres a történelem folyamán, és hogy miért olyan nehéz a demokráciának és jogrendnek gyökeret verniük a muzulmán országokban. Ezek az alapvet? kulturális szokások évszázadokon keresztül alakultak ki, és nem lehet ?ket könnyedén megváltoztatni.

Valószín?leg nehéz kijelenteni, hogy az ún. "alacsony bizalmú" kultúrák alacsonyabb szint?ek mint az ún. "magas bizalmú" társadalmak - valóban, mindkett?nek megvannak a vonzó oldalai és az el?nyei, és ha magukra hagyjuk ?ket, akkor mindkett? viszonylag stabilan m?ködik. Viszont könny? észrevenni, hogy ha elkezdjük keverni ?ket, akkor abból baj lesz. A nap folyamán többször találjuk szemben magunkat a rabok dilemmájával, ahol a döntésünk attól függ, hogy mennyire bízunk meg a másik félben. Egy homogén bizalmi elvárásokkal rendelkez? társadalomban rendszerint nyilvánvaló hogy mi fog történni, de egy multikulturális társadalomban ez már nem egyértelm?. Mi történik ha csúcsforgalomban egy német autóvezet?t átrakunk egy nápolyi keresztez?désbe (vagy vice versa): mit fog csinálni ha pirosra vált a lámpa? Egy ilyen helyzetben az a legjobb védekezés ha az ember "alacsony bizalommal" kezeli a helyzetet, vagyis a legrosszabbat kell feltételezni. Amikor különféle embercsoportok nem integrálódnak be teljesen az új hazájuk társadalmába, akkor rendszerint megtartják a saját "alacsony bizalommal rendelkez?" szokásaikat. Ha ez az elkövetkezend? évtizedekben bekövetkezik Nyugat-Európában, köszönhet?en a nagyszámú muszlim bevándorlónak akik hozzák magukkal a közel-keleti szokásaikat, akkor ez valószín?leg oda fog vezetni, hogy az európai társadalmak bizalmi szintje csökkenni fog, és valahol a mai európai, és török vagy észak-afrikai szintek között fog megállapodni.

Hogy érezhessük, hogy milyen különbség van a nyugati és a muszlim világ bizalmi szintjei között, érdemes megnézni a Corruption Index of Transparency International weblapot. A korrupció azt jelenti, hogy az egyén a saját klánjának az érdekeit fontosabbnak tartja, mint az államét, vagy a munkaadójáét. A két volt brit gyarmatot Szingapúrt és Hong Kongot leszámítva, a 20 legkevésbé korrupt ország vagy európai, vagy pedig angolszász. Törökország a 65. helyet foglalja Burkina Fasso és Jamaika között, miközben Marokkó a 78. helyen van, Algéria pedig a 97-en.

A Prospect Magazine azt állítja, hogy hosszútávon a multikulturális társadalom és a b?kez? jóléti állam nem kompatibilis egymással, mivel a az adófizet?k sokkal kevésbé lesznek hajlandóak segíteni azoknak az állami

segélyeken él? embereknek, akikhez nincs köt?désük.

Robert Putman, a Harvard Egyetem professzora és az amerikai társadalmi szerkezet összeomlásával foglalkozó Bowling Alone (Magányosan szórakozva) cím? könyv szerz?je, azt mondta a The Financial Timesnak, hogy (egy Harvard tanulmány sötét képet fest az etnikai sokoldalúságról), mivel "minél sokoldalúbb egy közösség, annál kevésbé bíznak a lakosok egymásban - beleértve a szomszédokat a polgármestert." A Financial Times még hozzáadta, hogy "ha az adatokba beleveszünk más tényez?ket is, mint társadalmi réteg és kereset, akkor még nagyobb a bizalomvesztés mértéke." Természetesen van olyan tanulmány is, ami - habár nem túl meggy?z?en - pont az ellenkez?jét akarja bebizonyítani. Példa erre Marc Hooghe belga professzor Etnikai sokoldalúság, Bizalom és Etnocentrizmus és Európa cím? tanulmánya, amiben azt állítja, hogy különféle európai országokban semmiféle kapcsolatot nem talált a bizalmi szint és a bevándorlás között és azok a tanulmányok, melyek ennek ellent mondanak, elhamarkodottak (anélkül hogy az ellenkez?jét bizonyítaná). Ezt a tanulmányt több szempontból meg lehet megtámadni. Például a változók dinamikus halmazát hasonlítja össze, a bevándorlásban fellép? változásokat a létez? bizalmi szinthez, ahelyett, hogy a bizalmi szint hosszú id?n keresztül való megváltozását vizsgálná, ami sokkal lényegesebb.

Nincs sok kétség afel?l, hogy a multikulturális fantázia haldokló napjait éljük meg. Ennek nagyon szomorú következményei lesznek, és lehet, oda fog vezetni, hogy Európa nem lesz a nyugati civilizáció része. Az utódaink pedig azon fognak gondolkozni, hogyan történhetett meg, hogy olyan sokan elfogadtak valamit, ami nyilvánvalóan ellentmondott a történelemnek és a józan észnek. De akkorra már az akkori értelmiségi elitek - Lenin hasznos idiótáihoz hasonlóan - el fogják felejteni, hogy mennyire központi szerepük volt a 2000 években az európai kultúra egy nemzedék alatt lezajló szétverésében.

Forrás:

http://www.brusselsjournal.com
http://front14.hu

Fordította: Soti

www.antidogma.hu

Ajánló